

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: S. S., narozen „X“,
státní příslušnost Íránská islámská republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2019, č. j. KRPU-81362-26/ČJ-2019-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou, ve znění jejího doplnění, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2019, č. j. KRPÚ-81362-26/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 28. 4. 2019 ve 14:05 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění, jelikož při svém rozhodování nezvážila konkrétní tvrzení žalobce o hrozící újmě v případě jeho vyhoštění do Íránu za situace, kdy žalobce konvertoval ke křesťanství. Pronásledování křesťanských konvertitů v islámském Íránu je všeobecně známou skutečností, žalovaná však tato tvrzení žalobce považovala za nevěrohodná s odůvodněním, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2016-22, v němž Nejvyšší správní soud došel k závěru, že skutečnost, že cizinec nepodal žádost o mezinárodní ochranu, nemůže být důvodem pro znevěrohodnění jeho tvrzení týkajících se eventuální vážné újmy. Žalobce se domníval, že žalovaná se s tvrzeními žalobce ohledně hrozící újmy v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a připomněl znění § 124 odst. 1 písm. b), § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
1. Žalobce dále konstatoval, že je občanem Íránu, mezi Íránem a Evropskou unií neexistuje smlouva o vydání, přičemž Írán neakceptuje nedobrovolné návraty a transfery svých občanů, kteří by měli být předáni do své vlasti proti své vůli. Vyčítal žalované, že přes tuto skutečnost předání ve svém rozhodnutí připustila a neakceptovala názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozhodnutí ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016-24.

Vyjádření žalované k žalobě

2. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Upozornila, že žalobce při výslechu dne 29. 4. 2019 vypověděl, že z Íránu cestoval v doprovodu svého bratrance na sklonku roku 2017, přes Írák, Turecko, Gruzii do Srbska, kde pobývali 9 – 10 měsíců. Ve všech státech pobýval žalobce na základě platného cestovního pasu a bezvízových dohod. V Srbsku byl žalobci cestovní pas odcizen, což nahlásil na policii, nepodnikl však žádné kroky k získání nového dokladu. Ze Srbska odcestoval žalobce v úkrytu podvozku kamionu, kterým se dostal do Drážďan. Cílovou destinací žalobce byl Berlín, žalobce však omylem nasedl na vlak směřující do České republiky a svou cestu ukončil v Děčíně. Žalobce a jeho bratranec údajně opustili Írán z důvodu konverze ke křesťanství a obav z pronásledování kvůli odlišnosti náboženského vyznání.
3. Žalovaná považovala tvrzení žalobce ohledně možného pronásledování v případě jeho návratu do Íránu za účelové mající za cíl vyhnout se nucenému návratu do země původu. Žalobce předně nijak nespecifikoval, jakým způsobem by měl být v případě návratu do vlasti pronásledován z náboženských důvodů. Vzhledem k žalobcem uváděným obavám si Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „MV ČR OAMP“), které neshledalo překážky pro vycestování žalobce zpět do Íránu za situace, kdy žalobce vycestoval z domovské vlasti v roce 2017, procestoval několik zemí a v žádné z nich nehledal mezinárodní ochranu ani o ní nepožádal, tedy nepodnikl kroky k legalizaci svého pobytu, měl-li obavy z pronásledování a návratu do své vlasti. S tímto názorem se ztotožnila i žalovaná a doplnila, že o účelovosti svědčí i cestování žalobce ze Srbska v úkrytu kamionu s cílem dostat se do Berlína.

4. K žalobní námitce vztahující se k neochotě Íránu přijmout zpět své občany, kteří by měli být z EU předáni do Íránu proti své vůli, žalovaná upozornila, že si v dané věci vyžádala vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie, které zajišťuje a zprostředkovává realizaci správního vyhoštění, jež uvedlo, že ve věci zahájí proces ověřování totožnosti žalobce zahrnující dožádání na Zastupitelský úřad v Íránu, vydání náhradního cestovního dokladu ze strany zastupitelského úřadu je však podmíněno žádostí žalobce o dobrovolný návrat do vlasti, přičemž v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla ověřena totožnost žalobce a nelze tedy vyloučit vydání náhradního cestovního dokladu či využití dobrovolného návratu.
5. Závěrem žalovaná podotkla, že žalobce požádal dne 2. 5. 2019 o mezinárodní ochranu dle § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb. a dne 7. 5. 2019 bylo ukončeno zajištění žalobce.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 28. 4. 2019 kontrolován policejní hlídkou společně s dalším státním příslušníkem Íránské islámské republiky na benzinové čerpací stanici Bonett DPMD, v Dělnické ulici v Děčíně. Na výzvu hlídky OPKPE Ústí nad Labem žalobce nepředložil doklad totožnosti ani oprávnění k pobytu na území ČR a schengenského prostoru. Z důvodu podezření, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně nebo zde neoprávněně pobývá, byl žalobce hlídkou dne 28. 4. 2019 v 14:05 hod. zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a eskortován na služebnu OPKPE Ústí nad Labem k provedení dalších úkonů.
7. Dne 29. 4. 2019 v 11:50 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnicka do perského jazyka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že se jmenuje S. S., narozen „X“, státní příslušník Íránské islámské republiky, v Íránu bydlí s rodiči ve městě Tabriz. Na přelomu listopadu a prosince 2017 vycestoval spolu s bratrancem na základě platného cestovního dokladu z Íránu přes Turecko do Gruzie, kde setrvali asi měsíc. Poté se vrátili zpět do Turecka, v němž pobývali 6 měsíců a následně cestovali do Srbska, kde se zdrželi asi 10 měsíců. Ve všech těchto zemích žalobce pobýval na základě bezvízového styku. V Srbsku, v blízkosti hranice s Chorvatskem, si vytipovali kamion se srbskou poznávací značkou směřující do Evropské unie, vlezli na podvozek kamionu, cestovali asi 24 hodin a vystoupili v Drážďanech. V Drážďanech nastoupili na vlak, o němž se domnívali, že jede do Berlína, vlak však směřoval do Děčína, kam přicestovali dne 27. 4. 2019 odpoledne. Druhý den chtěli pokračovat v cestě do Berlína, byli ovšem zajištěni hlídkou na čerpací stanici v Děčíně. Žalobce dále uvedl, že cestovní doklad mu byl odcizen v Srbsku, odcizení hlásil policii, o nové doklady nežádal, nechtěl přijít do kontaktu s Íránskou ambasadou. Důvodem vycestování žalobce z Íránu bylo náboženské pronásledování, konvertoval ke křesťanství, jeho rodina pronásledována není, neboť jsou islámského náboženství. O azyl žalobce v Turecku ani v Srbsku nežádal, necítil se zde Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bezpečně, protože tu žije íránská komunita. Žalobce konstatoval, že na území Evropské unie ani České republiky nikoho nemá, nemá zde ani žádné společenské či kulturní vazby ani žádný majetek. Žalobce vypověděl, že nedisponuje dostatečnou hotovostí, která by mu umožnila složení finanční záruky. Závěrem uvedl, že do Íránu by se vrátil pouze v případě změny režimu.

8. Žalovaná si opatřila informaci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 8. 2018 – Írán – Bezpečnostní a politická situace v zemi a Závazné stanovisko MV ČR OAMP ze dne 29. 4. 2019 k možnosti vycestování žalobce do Íránu. Následně dne 30. 4. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žádná ze stran nepožadovala jeho nařízení a ani soud nepovažoval nařízení ústního jednání za potřebné k rozhodnutí ve věci.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
12. Námitku nedostatečného vypořádání žalobcova tvrzení o nebezpečí vážné újmy, jež mu při vyhoštění do Íránu hrozí, tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, shledal soud nedůvodnou, neboť žalovaná na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí vypořádala žalobcovo výše uvedené tvrzení způsobem odpovídajícím úrovni obecnosti a nekonkrétnosti žalobcova tvrzení, přičemž vycházela z Informace OAMP – Írán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 30. 8. 2018. V rozhodnutí vycházela z písemného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. ZS48542, ze dne 29. 4. 2019, z něhož jednoznačně vyplývá, že žalobci nebrání v jeho návratu do Íránu žádné překážky. Žalovaná zkoumala rovněž přiměřenost možných dopadů vydání rozhodnutí o zajištění ve smyslu případného zásahu do rodinného a soukromého života, neshledala přitom, že by vydání rozhodnutí o zajištění představovalo nepřiměřený zásah zejména s ohledem na absenci rodinných a jiných vazeb na území České republiky. Žalovaná se rovněž zabývala tím, zda nebude postačovat k dosažení účelu uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců; k jednotlivým formám zvláštního opatření poukázala na to, že žalobce není nikde hlášen k pobytu, kde by se mohl zdržovat, dále vycházela z vlastní výpovědi žalobce, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedisponuje žádnými finančními prostředky, přitom složení záruky nepřicházelo v jeho případě v úvahu; poukázala rovněž na úmyslný ilegální vstup na území schengenského prostoru, což dle žalované neskýtá záruky o důvěryhodnosti žalobce, přitom jeho jednání vzbuzuje důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat, z území nevycestuje a tím zmaří výkon úředního rozhodnutí. Žalovaná konstatovala, že uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; uložení zvláštního opatření shledal žalovaný neúčelným. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlížela k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, obstarání letenky nebo vyjednání průvozu cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutno zajistit policejní eskortu, komunikace s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž dle ověřených informací se doba k zajištění potřebných náležitostí pohybuje kolem 90ti kalendářních dnů; k ověření těchto informací učinila žalovaná dotaz na ředitelství služby cizinecké policie, z jehož odpovědi je zřejmé, že vzhledem k absenci cestovního dokladu stěžovatele musí k ověření jeho totožnosti proběhnout nejdříve konzulární pohovor. Žalovaná shledala naplnění kumulativních podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala jednotlivá skutková jednání, která jednak nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření by bylo v dané věci nedostatečné a současně to, že cizinec svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud zhodnotil, že žalovaná předmětné žalobcovo tvrzení vypořádala dostatečně a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

13. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
14. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
15. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
16. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 29. 4. 2019 soud dále zjistil, že žalobce na výslovné otázky, proč opustil Írán a proč se tam nemůže vrátit, odpověděl velice obecným a nekonkrétním tvrzením, že je v Íránu utlačován z důvodu konverze ke křesťanství a z důvodu možného pronásledování se do svého domovského

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

státu nechce vrátit. Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval možností ověření věrohodnosti tvrzení žadatele, že je vyznavačem křesťanství a pro svoji víru by byl pronásledován. V rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50, uvedl, že pokud žadatel tvrdí, že je pro svoji víru pronásledován, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek, s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval.

17. K tomu soud podotýká, že důvodnost a věrohodnost žalobcových tvrzení bude zkoumána v řízení o správním vyhoštění, kde je pro posouzení situace podstatně větší prostor, než v řízení o zajištění, kde je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Nadto z Informace OAMP – Írán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 30. 8. 2018, vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě důsledek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, v daném případě správní orgány nedospěly k názoru, že žalobci hrozí konkrétní nebezpečí mučení či jiného nelidského zacházení. Pokud by se totiž žalobce cítil být v této míře ohrožen, jistě by požádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, jak správně konstatovaly správní orgány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. ”
18. Poukazoval-li žalobce v žalobě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016 - 24, který se měl podle něj jasně vyjádřit k otázce zajištění íránských občanů, je třeba zdůraznit, že v daném případě byla situace zásadně odlišná. V případě tam posuzovaném totiž žalovaný správní orgán vydal rozhodnutí o prodloužení zajištění, a to přesto, že mu bylo již známo z obsahu sdělení Ředitelství služby cizinecké policie vyjádření Velvyslanectví Íránské islámské republiky, ve kterém bylo uvedeno, že podle vyjádření Ministerstva zahraničních věcí v Íránu nebude cizinci na cestovní pas, který mu byl vydán Velvyslanectvím Íránské islámské republiky v Praze, umožněn vstup na území Íránu. V nyní posuzovaném případě zahájilo Ředitelství služby cizinecké policie Praha proces ověřování totožnosti žalobce, který nedisponuje žádným cestovním dokladem, přičemž tento proces zahrnuje zaslání dožádání na příslušný zastupitelský úřad Íránské islámské republiky. Přes skutečnost, že se žalobce nechce vrátit do Íránu, nelze předjímat, zda v průběhu konzulárního řízení své stanovisko nezmění. Závěr o tom, že případné vyhoštění žalobce je nemožné, by byl s ohledem na skutečnost, že konzulární řízení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí skončeno, předčasné.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
21. Právnímu zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2019, č. j. 75 A 14/2019-20, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. června 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.